

ΕΤΟΣ 62ον

20 Ιουλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (3190)

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀναφέρεται στὴν ἴαση ἑνὸς παραλυτικοῦ ἀπὸ τὸν Χριστό. Βλέποντας Ἐκεῖνος τὴν πίστη αὐτῶν πού τὸν μετέφεραν, τὸν ἐνθάρρυνε καὶ τοῦ συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες. Ἡ πράξη Του αὐτὴ θορύβησε τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς γέμισε μὲ ῥηγοισμούς, τοὺς ὁποίους διέκρινε ὁ Κύριος καὶ τοὺς ρώτησε γιὰτὶ «ἐνθυμοῦνται πονηρά» μέσα στὴν καρδιά τους. Θὰ ἦταν εὐκολότερο μήπως νὰ πεῖ «σὴκω ἄρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα»; Λέει πράγματι στὸν παράλυτο νὰ κάνει αὐτὸ ἀκριβῶς, κι ἐκεῖνος, ὑπακούοντας σηκώθηκε, περπάτησε καὶ πῆγε στὸ σπίτι του, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων δόξασαν τὸν Θεό.

Ἡ θερμὴ πίστη κάνει θαύματα

Μᾶς κάνει ἐντύπωση πὼς τὸ κείμενο λέει ὅτι ὁ Χριστὸς «εἶδε» τὴν πίστη αὐτῶν πού μετέφεραν τὸν παράλυτο. Πολλές φορές ἀκούγοντας ὁ Θεὸς τίς δεήσεις κάποιων ἀνθρώπων, θαυματοουργεῖ σέ ἄλλους γιὰ τοὺς ὁποίους αὐτοὶ προσευχήθηκαν: «πολὺ ἰσχύει δέσις δικαίου ἐνεργουμένη» (Ἰακ. 5,16). Τέτοιο εὐγλωττο παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ –ειδωλολάτρης, μάλιστα– Χαναναία, ἡ ὁποία προσευχήθηκε στὸν Χριστό, ζητώντας τὴ μεσιτεία τῶν ἀποστόλων πρῶτα, γιὰ τὴν ἀποῦσα δαιμονισμένη κόρη της, καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἴδια καὶ ἀξιώθηκε τῆς ἐκπλήρωσης τοῦ αἰτήματός της.

Πίστη σέ ποιόν;

Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται ἡ ἐπισημάνση «μεριμνῶντες καὶ τυρβάζοντες περὶ πολλὰ», μὲ ἀπροσδόκητα καὶ πολλὰ κενὰ στὴν κατὰ τὰ ἄλλα διαφημιζόμενη παιδεία τους, οἱ ὁποῖοι μιλώντας γιὰ τὴ θαυματοποιῖα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποία καὶ σαφῶς δὲν παραδέχονται, ἀναφέρονται σέ ὑποβολές, αὐθυποβολές, αὐτοπεποιθήσεις κ.λπ.

Ἐάν καὶ σέ περιπτώσεις ἄγχους, ἐλαφρῶν φοβιῶν, κάποιων ἐπιβλαβῶν συνθηγιῶν κ.λπ., ἡ αὐτοπεποίθηση, ἡ αὐθυποβολή, ἡ ὑποβολή πού ἀσκεῖ πάνω

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. θ' 1-8)

«Τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον, διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ, προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν, ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἰδοὺ τινες τῶν Γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν· Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γὰρ ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἐγείρε καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας (τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ)· Ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

μας ἓνας ἔμπιστος ἄνθρωπος ἰσχυροῦ χαρακτήρος, ἢ ἀκόμη καὶ ἡ ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό μας, μποροῦν νὰ παίξουν προσωρινὸ ἀνασταλτικὸ ρόλο, τί ἔχουν νὰ μᾶς ποῦν οἱ συγκεκριμένοι ἀμφισβητίες γιὰ τίς θεραπείες τυφλῶν, κωλῶν, παραλυτῶν, κωφαλήλων, πλερῶν κ.λπ. πού ἐπιτέλεσε ὁ Χριστός; Μὲ ὑποβολή, πίστη στὸν ἑαυτό τους, ξαναβρῆκαν τὸ φῶς τους, τὴ μιλιὰ τους, τὰ χαμένα μέλη τοῦ σώματός τους ἢ ἀκόμη ἐπανῆλθαν στὴ ζωὴ; Γελοῖο καὶ νὰ τὸ σκεφθεῖ κανεὶς! Ἦτοι καταντᾷ ὁ ἄνθρωπος πού ἀρνεῖται νὰ πιστέψει στὸ θαῦμα πού βλέπει μπροστά του, δείχνοντας τὴν κακότητα τῆς προαίρεσός του.

Εἶναι τελικὰ ἡ συγκεκριμένη πίστη στὸ συγκεκριμένο πρόσωπο, δηλαδὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Θεό, ἐκείνη πού θαυματουργεῖ καὶ ὄχι μιά ἀφηρημένη πίστη σὲ «κάποιον», «κάπου». Αὐτὴ τὴν πίστη εἶχαν καὶ αὐτοὶ πού μετέφεραν τὸν παράλυτο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, γιὰτί ὄχι καὶ ὁ παράλυτος.

Ἄμαρτία καὶ ἀσθένεια

Ὁ Χριστός συνδυάζει τὴν ἁμαρτία μὲ τὴν ἀσθένεια, τίς συσχετίζει, σὲ τρόπο ὥστε νὰ καταλαβαῖνουμε ὅλοι, ὅτι ἡ παραλυσία τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ὀφείλεται στὶς ἁμαρτίες του. Δέν συμβαίνει πάντοτε αὐτό. Ἀλλοῦ ὁ Κύριος ὅταν ρωτήθηκε γιὰ τὴν αἰτία τῆς τυφλότητας τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, εἶπε ὅτι οὔτε αὐτός εἶχε ἁμαρτήσῃ, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ αὐτὸ συνέβη «ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 9,2).

Ὁ πρῶτος παράλυτος ἐπὶ γῆς ἦταν ὁ Κάϊν, ἐπειδὴ φόνευσε τὸν ἀδελφὸ του Ἰαβὴλ. Ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ στενάξει καὶ θὰ τρέμει πάνω στὴ γῆ (Γεν. 4,12). Αἰτία τῆς παραλυσίας τοῦ Ἰαβὴλ ἦταν ἡ ἀδελφοκτονία.

Ἀπὸ τὴν παρακοὴ τοῦ Ἀδάμ καὶ μετὰ, ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθε στὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ ἔγινε πρόξενος γενικῆς καὶ δεδομένης πλείον φθορᾶς, μὲ τελικὸ ἀπο-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοιάριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καὶ ἦλθεν εἰς τὴν δικὴν του πόλιν. Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, ξαπλωμένον σ' ἕνα κρεβάτι. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν πίστιν τους, εἶπε εἰς τὸν παράλυτον, «Ἔχε θάρρος, παιδί μου. Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου». Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς εἶπαν μέσα τους, «Αὐτὸς βλασφημεῖ». Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ κατάλαβε τὰς σκέψεις των, εἶπε, «Γιατί σκέπεσθε πονηρὰ μέσα στὴν καρδιά σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ πῶ “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου” ἢ νὰ πῶ, “Σήκω ἐπάνω καὶ περπάτει”; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς», – τότε λέγει εἰς τὸν παράλυτον, «Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πάγεινε εἰς τὸ σπίτι σου». Αὐτὸς ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του. Ὅταν εἶδεν αὐτὸ ὁ κόσμος, ἔθαύμασε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, πού ἔδωσε τέτοιαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τέλεσμα τὸ σωματικὸ -τουλάχιστον- θάνατο: «τά γάρ ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. 6,23). Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἐδῶ, συγχωρεῖ πρῶτα τὴν πρόξενο τοῦ θανάτου ἁμαρτία καὶ μετὰ χαρίζει τὴ σωματικὴ ὑγεία στὸν παράλυτο. Πρῶτα τὸν ἀνακαινίζει πνευματικά, καὶ μετὰ σωματικά.

Τὸ «πολυμήχανον» τοῦ Θεοῦ

Πρῶτη αἰτία λοιπὸν γενικὰ τῶν ἀσθενειῶν εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ὅμως ὁ Θεὸς εἶναι «πολυμήχανος», ἢ μᾶλλον εὐμήχανος κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι χρησιμοποιοεῖ μιά συμφορὰ ὅπως εἶναι ἡ νόσος, ἡ ἀσθένεια, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἀσθενοῦς, δηλαδή τὸν βελτιώνει πνευματικά, τὸν ἐξοικειώνει μὲ τὴν ἐρχόμενη καὶ πάντα παροῦσα Βασιλεία Του καὶ τοῦ χαρίζει τὴν αἰωνιότητα. Συμβαίνει δηλαδή τὸ παράδοξο, ἡ ἀρρώστια πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τελικὰ νὰ ἐξαλείφει τὴν ἁμαρτία. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ χριστιανοὶ δέν γογγύζουν στὴ δοκιμασία τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ ὑπομένουν μὲ σθένος τίς δυσκολίες καὶ τοὺς πόνους, ξέροντας ὅτι τὸ καμίνι τῆς νόσου, ἐξαλείφοντας καὶ τὰ τελευταῖα ἴχνη τῶν παθῶν ἀπὸ τὴν καρδιά τους, τοὺς καθιστὰ «καιριώτερα σκεῦη», εὐχρηστα στό παλλῆδιον τῶν οὐρανίων ἐνδαιτημάτων.

Ζητοῦν γιὰ τοῦτο, ὄχι νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ νὰ τοὺς δίνει τὴ Χάρη Του νὰ ὑπομένουν καὶ νὰ δοξολογοῦν, ὅπως καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος δεχόταν μὲ περισσὴ ὑπομονὴ τὸν σκώληπα πού τὸν βασάνιζε, ἄν καὶ τρεῖς φορές παρακάλεσε τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσει (Β' Κορ. 12,9), χωρὶς ὡστόσο νὰ εἰσακουσθεῖ τὸ αἴτημά του.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

20 Ιουλίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

† Ἡλιού προφήτου τοῦ Θεοσβίτου (940 π.Χ.).

Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: ΣΤ' – Ἀπόστολος: Ἰακ. ε' 10-20 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ' 1-8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Ιουλίου, Ζ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Β' Τιμ. β' 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ' 27-35.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Μέσα στή χορεία τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐξαιρετική θέση κατέχει ὁ προφήτης Ἡλίας, τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία σήμερα ἐορτάζει τή μνήμη. Τό γεγονός ὅτι στήν Καινή Διαθήκη πολύ συχνά ἀναφέρεται τό ὄνομά του, ὅτι ἦταν ἐκεῖνος πού παρουσιάσθηκε κατά τή Μεταμόρφωση δίπλα στόν Χριστό μαζί μέ τόν προφήτη Μωϋσῆ, τό γεγονός ἀκόμη ὅτι πολλοί στήν ἐποχή ἐκείνη ἔπαιρναν τόν Χριστό γιά τόν προφήτη Ἡλία, ὅλα αὐτά δείχνουν τήν ἐξαιρετική θέση του ἀνάμεσα στούς Προφήτες καί τήν εὐλάβεια καί τήν τιμή πού τοῦ εἶχε ὁ λαός. Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶναι τό χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ἀνθρώπου, πού φλέγεται ἀπό θεῖο ζῆλο, πού ὅλη του ἡ ὑπαρξη εἶναι ἓνα ἀναμμένο καμίνι πίστεως καί ἀφοσιώσεως στόν Θεό. Ἄνθρωποι, σάν τόν προφήτη Ἡλία, δέν ξέρουν συμβιβασμούς καί ὑποχωρήσεις. Τά δίνουν ὅλα γιά ὅλα. Ἡ ζωή τους εἶναι πύρινη κι ὁ θάνατός τους ἀνάληψη σάν στόν οὐρανό «ἐπί πυρίνου ἄρματος».

(Ἀπό τήν ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, *Μικρός Συναξαριστής*, τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκ. Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ)

Κυκλοφορεῖ ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΠΕΡΝΤΙΑΕΦ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΑΞΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρεαίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr